

FERNÁNDEZ ORDÓNEZ I SCHULTZ ACORDEN EL TRACTAT BILATERAL DE DEFENSA

USA pot més que el referèndum

Amb l'acord entre els ministres d'Afers Estrangers de l'estat espanyol i dels Estats Units, queda resolt el tractat unilateral de defensa entre tots dos. El punt de la desnuclearització del territori espanyol, però, és l'apartat menys clar de les negociacions.

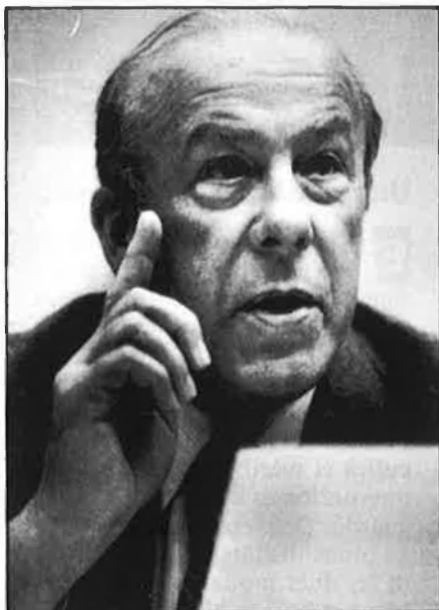
Eduard Company

Després de més de deu mesos de negociació, el ministre espanyol d'Afers Estrangers, Francisco Fernández Ordóñez, i el seu col·lega nord-americà, George Shultz, finalment, van acordar, dijous passat, establir les bases del nou conveni bilateral de defensa. Hi havia una certa pressa per tancar l'acord, ja que, com és sabut, l'estat espanyol ha d'assumir l'I de gener de l'any que ve la presidència semestral de la CEE, i calia deixar d'aquesta manera tancat el capítol de seguretat i defensa de l'estat amb els seus aliats.

L'acord contempla que els Estats Units retiraran un 40 per cent dels seus efectius militars. Segons Fernández Ordóñez, l'acord és satisfactori «perquè es tracta d'un pacte que proporciona estabilitat i assossec en la cooperació defensiva entre Espanya i els Estats Units».

Això no obstant, la màxima controvèrsia de l'acord negociat es refereix a l'apartat en què el ministre Fernández Ordóñez va comprometre's amb el seu homòleg Georges Shultz que l'estat espanyol fiscalitzaria el contingut de les naus —avions i vaixells— nord-americans que travessin terra o aire de l'estat. Per la seva banda, Shultz accedia a respectar la decisió que el govern del PSOE va acceptar pel referèndum sobre l'OTAN on s'afirmava que el sòl espanyol es considerava desnuclearitzat i que per tant l'emmagatzematge o trànsit de matèries nuclears quedava totalment prohibit.

En altres paraules, que Estats Units pel seu costat va afirmar respectar la desnuclearització del territori espanyol a canvi que aquest últim no fes cap pre-

Georges Schultz.

Fernández Ordóñez.

gunta sobre què és el que hi ha dins les bodegues de qualsevol dels vaixells de la VI flota varats en aigües peninsulars.

Això no obstant, el plebiscit que el PSOE va convocar sobre la permanència o no dins l'OTAN va establir uns punts d'acord entre l'estat i l'Aliança Atlàntica que en les negociacions de Fernández Ordóñez i George Shultz semblen haver-se embolicat, sobretot en el tema comentat de la desnuclearització del territori espanyol. Si més no, amb les negociacions finalitzades dijous passat, la qüestió de la desnuclearització ha restat concretada a nivells d'una ingenuïtat tal que les crítiques contra el govern del PSOE al respecte de la possible vulneració de la voluntat popular reflectida en el referèndum de l'OTAN s'han fet fins i tot des dels sectors més reaccionaris de l'estat. El raonament més suau esgrimit pels analistes polítics qualifica l'acord si més no de maquiavèlic. La realitat, però, al marge de les valoracions és que davant de la pressió nord-americana el govern del PSOE continua actuant en la més vaga ambigüïtat.

Que Fernández Ordóñez afirmi que no preguntar pel contingut de la càrrega als vaixells americans ancorats en les costes dels distints estats pertanyents a l'OTAN «és una pràctica comuna dins dels països de l'Aliança Atlàntica», significa que la possibilitat que aquests transportin materials nuclears queda en mans de la voluntat dels Estats Units, i també per tant sota la seva responsabilitat. El PSOE juga en aquest sentit a la confiança i deixa a l'atzar possibles errors de conseqüències impensables. Políticament, però, de la mateixa manera que en el referèndum, per una argücia retòrica, l'equip del govern soluciona de moment la papereta.

Felipe González, per la seva banda, declara que «nosaltres tenim prohibit, per decisió del Parlament, reiterada després per referèndum, que hi hagi a Espanya emmagatzemament, introducció o inclús fabricació d'armes nuclears». I més tard, que l'acord bilateral amb els Estats Units en matèria de defensa «garanteix que no hi haurà vulneració de la decisió del poble espanyol».

L'únic que li queda a Felipe González és esperar que els Estats Units mantinguin la seva promesa, cosa que, sabent que ningú els ha de regirar les bodegues de la VI Flota, sembla almenys ingenu. □